О. КАЛИННИК

ГОДІ МОВЧАТИ!

ЗЛОЧИННА ДІЯЛЬНІСТЬ УРДП СЕРЕД УКРАЇНСЬКОЇ ЕМІҐРАЦІЇ

НА ЧУЖИНІ, — 1950 Р.

В 1950 році минає 20 років відтоді, як на рідних землях комуно-большевицький окупант учинив розправу-процес над керівниками СВУ і СУМ'у. Вся українська нація була свідком того, як у Харкові визначні українські вчені, професори, студенти, що очолювали протибольшевицький рух на Східній Україні, стали жертвами терору і знущання Москви за святу нашу правду.

Процес СВУ-СУМ розкрив нову сторінку в історії визвольної боротьби українського народу. Ідея, яка завоювала СВУ-СУМ — це насамперед ідея держави, соборної, самостійної. І хоч суддями на цьому процесі були українські комуністи, але виконували вони лише волю Москви, судячи своїх же братів українців. Вони, ці судді, зліквідували СВУ-СУМ, але не могли знищити ідеї, бо ідея та вічна, як вічна нація. Власне, неможна говорити про один процес СВУ-СУМ. Їх було два — один прилюдний, в приміщенні харківського оперового театру, розголошуваний через радіо на цілий світ, і другий — потайний, масовий процес, що про нього можуть розповісти тисячі українських батьків і матерів, діти яких загинули смертю героїв, поклавши свої голови за ідеї СВУ-СУМ'у.

Криваве ҐПУ вимордовувало тоді цвіт української нації, але у відповідь на те майже в кожному українському навчальному закладі постала нова протибольшевицька організація, яка продовжувала в тій чи іншій формі боротьбу проти большевизму.

Після другої світової війни, коли за межами нашої батьківщини опинилися тисячі українських політичних еміґрантів, учасники протибольшевицького і протинімецького підпілля вже на початку 1946 року відновили на чужині Спілку Української Молоді, нав'язуючи її до традиції СУМ'у на Україні, знищеної московським окупантом.

Українська молодь з усіх українських земель масово пішла в новостворений СУМ. Пішла тому, що ідеї СУМ'у рідні і дорогі всім українцям, незалежно від віровизнання і місця походження, даючи тим гідну відповідь Москві і українським комуністам, що рух можна придушити, але ідею вбити неможна. За чотири роки свого скитальського життя розрісся СУМ у світову організацію, в лавах якої кується духова зброя українського визвольного руху. СУМ став найпопулярнішою і найбільш масовою молодечою організацією на чужині.

Але і на чужині не бракує людей, для яких СУМ є ніби більмо на оці. Зокрема газета „Українські Вісті", що друкуються українською мовою в Німеччині, вміщує статті, якими силкується оплюгавити, знецінити в очах українського суспільства організації нашої молоді — Пласт, СУМ і заокеанські молодечі організації. Цей часопис, дотеперішні деструктивні статті якого не мали успіху се-

ред старшого громадянства, пробує тепер нести розкладови мент серед української молоді. Хто читав „Українські Вісті” ч. лютий місяць ц. р. а також орган УРДП „Наші позиції”, той на но бачив там статтю якогось невідомого українській громаді С. рошенка, під наголовком: „До проблеми молоді”, в якій авт з незрозумілою для еміґраційного загалу люттю накидаєтьс на СУМ і на його провід. Однак, на цьому справа не скінчилася. Редакція „УВ” продовжує і далі друкувати статті проти СУМ'у гостро наклепницького характеру. В квітні місяці ц. р. появилася стаття п. наг.: „Актуальна справа”. Не вдаючися в зміст тієї брудної, провокативної писанини, безграмотність якої разить око читача, зазначаю лише, що автором її є, як документально доведено — росіянин, бувший власівець і член „Союзу Російських Еміґрантів”.

На протязі всього існування Спілки Української Молоді, Центральний Комітет, Крайові Комітети, Осередки СУМ'у на різні провокаційні вихватки завжди відповідали посиленою, творчою, національно-виховною працею і цим осягали чимраз більших успіхів у тисячних лавах СУМ'у. Про це відомо не лише українському громадянству — европейська і заокеанська преса не раз відзначала зокрема масові його виступи в обороні гноблених українських церков, організовані СУМ'ом демонстрації, пам'ять страшного 1933 року на Україні та інше. Це все є успіхи праці СУМ'у. Ці успіхи СУМ'у, його творча праця не дають спокою нашим ворогам, а в неменшій мірі „нашим” же таки українським марксівсько-соціялістичним недобиткам, зокрема УРДП-івським діячам та ідеологам. З прикрістю мусимо ствердити, що редакція „УВ” своєю безоглядною писаниною свідомо, чи в партійній засліпленості виконує шкідливу, московську роботу серед української еміґрації, прямуючи з гаслами октябрьской, чи пак — жовтневої революції.

Звичайно, можна було б і цим разом обминути мовчанкою недолугі атаки і далі йти наміченим творчим шляхом, виконуючи завдання, які перед нами ставить воююча Україна. Але з огляду на те, що „УВ” вмістили статтю „С. Дорошенка”, як дискусійну і продовжують обливати брудом СУМ, заторкуючи й мене особисто і то в провокаційний спосіб, хочу і я забрати слово, не з рамени ЦК СУМ'у, а просто, як український громадянин. При цьому застерігаю, що, працюючи з молоддю, я взагалі не мав наміру писати щось про наші політичні середовища, але далі **годі мовчати,** бо толерувати мовчанкою людей, що своєю писаниною допомагають нашим ворогам в їх задумі розбити нашу єдність, означало б послаблювати нашу боротьбу.

Отже, вернімося до статті С. Дорошенка — „До проблеми молоді”. Перш за все, хто насправді є автором цієї паскудної статті? Хай читачі не подумають, що це є наш відомий шановний історик Дмитро Дорошенко. Маю всі підстави твердити, що „С. Дорошенка”, як такого в природі не існує. Але самий зміст статті, її стиль та інтенції дуже нагадують відомого борзописця з „УВ”, що прославився на еміґрації своїми примітивними, шкідливими, що до нашої визвольної справи, газетними нападами на українських патріотів, громадських діячів, які не підтримують „багряно-революційного” середовища, що скупчилось навколо „УВ”. Чому „С. Дорошенко” не підписався тим прізвищем, яким звичайно підписується? Тому, що він напевно знає, що сумівці наддніпрянці на його агентурну писанину дають йому гостру і правдиву відповідь. А правди цей тип боїться, як тхір соняшного сяйва. Він заховавсь під цим прізвищем ще й тому, що як кар'єрист і демаґоґ, який проліз до УНР-

ади, боїться чинити цій інституції ведмежу прислугу. Не лише він, а всі подібні людці, пишучи брехливо проти СУМ'у та його керівників, підписуються завжди фальшиво. Якій окріп — такий накіп.

За браком місць і часу подамо деякі „аргументи" С. Дорошенка проти Пласту, СУМ'у та їх керівників. На вступі автор твердить, що організації молоді є дві — Пласт і СУМ. Організації молоді в Канаді і в Америці він просто іґнорує. Про Пласт автор пише, що це організація католицька і тому наддніпрянська молодь до неї не йде. Далі він зазначає, що Пласт опанований двома націоналістичними відламами ОУН. Таким чином він доводить, що на еміґрації загально-українська організація молоді є по суті одна — СУМ, але мовляв, це організація фашистівська, і в ній, за незначним винятком, наддніпрянської молоді нема; Калинник, Коваль, Карпенко-Криниця, хоч мовляв і наддніпрянці, але вже люди старшого віку і до того ж вони є бандерівські провідники та СБ-істи. Так на вступі подає він в своїй по суті агентурній статті.

Стиль, аргументація, спосіб писання цієї статті дуже нагадують аналогічні статті, писані свого часу, за сумної пам'яти Хвилі, проти т. зв. буржуазних націоналістів. Видно, п. Дорошенко добре набив собі руку на подібного роду „творчості". А тому відповідаю я не йому, а тим людям, які можливо незорієнтовані в суті справи і не знають чого хоче цей писака, отой, що пройшов совєтську журналістичну школу і ґрунтовно засвоїв методи очорнювання своїх політичних противників. Всім тепер ясно, що автор разом з редакцією „УВ" і з усім УРДП є тим середовищем, що напротязі останніх років живуть лише Збручем. Старанно поглиблюючи його, вони діють в інтересі Москви, Варшави і кого заугодно, лише не Україні і українській національній єдності. З яким злочинним мірилом підходить цей марксівський виученик до Пласту, коли твердить, що ця організація не „наша", бо вона мовляв, пройнята „католицьким духом". Молодь західних земель України для нього чужа й далека, бо вона — католицька. Отже, виходить чорносотенна російська молодь для нього рідна і близька, бо вона є православної віри? Чи комсомольська молодь для нього не ближча, бо вона не визнає ніякої віри? Для українського патріота байдуже, чи молодь православна, чи греко-католицька, аби вона була українська, бо як УАПЦ, так і грекокатолицька Церква виховують вірних на національних, християнських засадах молоді й етики. А УРДП, а з нею разом „С. Дорошенко", визнаючи на словах і православну, і греко-католицьку Церкву, на далі роблять Каїнову роботу, розсварюючи братів і цим поборюючи українську національну соборницьку ідею, яка є основним рушієм українського революційно-визвольного руху.

С. Дорошенко твердить, що СУМ опанований ОУН(р)... Сам він як марксист, біологічно не зносить український націоналізм у всякому його вигляді, одначе принагідно парується з одним його відламом, аби поборювати СУМ. Цікаво, як група полк. Мельника зареагує на його статтю?

Як би той писака не очорнював СУМ, це ж він сам зазначив у своїй статті, то СУМ стоїть на шляху до розв'язання проблеми молоді, бо, як він пише, — молодечі організації старої української еміґрації в Канаді і в Америці далекі від тих завдань, які ставить собі СУМ. Так, СУМ твердо стоїть на шляху до розв'язання цієї проблеми, бо сьогодні СУМ існує і розвивається в Канаді і Америці, хоч висланці УРДП, різні підгайні аж з шкури пнуться,

щоб загальмувати його розвиток. Та чого вони варті, ті підгайні? То все мізерія, а СУМ — реальна сила!

Щож до молоді наддніпрянської, то сам С. Дорошенко визнає, що хоч її в СУМ'і незначна кількість, а всетаки є. Не будемо спростовувати з пальця висмоктаних даних С. Дорошенка, підкреслюю лише те, що незалежно від місця свого походження до СУМ'у іде і тут знаходить своє місце, передова, ідейна наддніпрянська молодь разом з молоддю Західної України. Наддніпрянська молодь, яка зрозуміла своє призначення, іде не шляхом УРДП, не за гаслами жовтневої революції, Стаханових, Хвильових, Андріїв Хвль, Марій Демченок, Велентин Гризодубових і інших, а шляхом СУМ'у, героїчними шляхами Павлушкових, Позичанюків, Данилишиних, Біласів і тисячі невідомих героїв, що віддали своє життя за кращу долю своєї нації. Свого часу ця молодь ішла в підпілля націоналістичного протинімецького спротиву, в героїчні лави УПА, життя яких і тепер спливає кров'ю в боротьбі за осягнення своїх святих ідей. А що СУМ є наслідник цих ідей доказом, цього є молодь рейдуючих відділів УПА, які прибули до західньої Німеччини, вступили в члени СУМ'у і є тепер активом цієї організації.

Нам не дошкулять закиди „С. Дорошенка", мовляв, „в СУМ'і репрезентують наддніпрянську молодь лише старші віком люди з наддніпрянщини. Ні, пане авторе, не репрезентують наддніпрянську молодь, а поруч з братами Західньої України працюють в ЦК СУМ, відповідають перед українцями взагалі за доручену їм ділянку праці. Вони творять з нею, керують цією молодечою організацією, яка сьогодні стала світовою і до якої УРДП простягає свої брудні руки „загірної комуни", щоб її знищити, а наша молодь б'є по тих руках і по тих багряно-революційних „визвольних концепціях" і йде далі своїм шляхом.

Тепер запитаємо С. Дорошенка, а разом з ним і ідеологів УРДП: де ж крім СУМ'у є наддніпрянська молодь? Чи не в тих мертвонароджених молодечих організаціях, що їх не раз силкувались створити поборювачі СУМ'у? Як би ці панове мали бодай краплину щирости і цивільної відваги, нехай вони скажуть, в якій організації крім СМУ є наддніпрянська молодь? Не через наклепи, дискримінації росте і розвивається Спілка Української Молоді, а через виховну, творчу, жертвенну працю, молодь іде до СУМ'у, бо не вірить вона нашіптуванням, залякуванням і наклепам. Збруч — то вже стара, забріхана пісня. Збруч — то спеціяльно еміґраційно-таборовий продукт, якого не знають ні в УПА, де всі рівні герої, ні в совєтському колгоспі, де всі рівні сталінські невільники. На Збручі ще хіба УРДП своїм корабликом плаває до якогось часу.

Таксамо „католицьким духом" чи „галичанами", „бандерівцями", передову українську молодь не вдається панам Дорошенкам залякати, як довелося залякати декого з темних „східнячків" і декого міщухів „західнячків". А щоб далі не страшили вони наддніпрянців „галичанами", подібно, як роблять це росіяни та поляки, хочу відповісти і тим і іншим, які з партійних амбіцій користуються аргументами з УРДП-івського арсеналу.

Хто ж ті страшні „галичани", бандерівці, католики, що проти них так виступають навипередки — Москва червона і біла, варшавські недобитки та УРДП і всі ті, хто хоче розбити нашу єдність? Що то за плем'я, що його вороги наші так ненавидять? Ото ж, нехай знають всі, що Галичина є невід'ємною частиною соборної України. Галичина для нас, наддніпрянців, була тим національним українським вогнищем, де в силу політичних умов вільніше ніж у нас на

Наддніпрянщині, кувалась грізна зброя украïнського визвольного націоналізму. **Туди линули наші думки і мрії, туди були звернені наші очі, коли ми конали по в'язницях та концтаборах СССР.**

Там, в Галичині, шукали ми опори проти російсько-комуністичного і німецького окупанта. Я пам'ятаю, з якою пошаною і любов'ю ми, київські студенти, що глибоко в душі таїли національні ідеї та мрії про вибореня самостійної України, ставилися до українців з Західньої України. Гарт національного переконання і рішуча постанова єднала нас.

Коли ще царський режим душив у нас національно-самостійницький рух, переслідуючи наших письменників, наукових і політичних діячів, вони мандрували до Галичини і там спільно з братами з Західної України розвивали українську культуру, мистецтво, науку, творили нові кадри для національно-визвольної справи. Царська Росія розуміла небезпеку, яка загрожувала їй з Галичини і чекала лише слушного часу для жорстокої розправи.

Коли в 1915 році царські війська окупували Зах. Україну, то царські урядовці насамперед подбали закрити всі українські друкарні, бібліотеки і школи. Українські книжки масово палено, тисячі свідомих західніх українців вимордовано, а митрополита Шептицького і інших свідомих українців вивезено на Сибір. Те саме робили і в дугій світовій війні німецькі окупанти та сталінські посіпаки. А на еміґрації ще і тепер російські білі еміґранти, бувші власівці і польські шовіністи за найбільших своїх ворогів уважають українців з Західньої України. В розмовах із наддніпрянцями росіяни завжди підкреслюють, що мовляв, наддніпрянці з російським народом мають спільні історичні, культурні та релігійні інтереси, а „галичани" — це католики, спільні наші вороги і т. п.

Яка ж різниця в оцінці, що її дають західнім українцям росіяни у УРДП-енки? **Ніякої!** Вони знають, що роблять, а ми знаємо, чого вони хочуть. **Але нехай незабувають ненависники всіх мастей і відтинків та українські виродки, які свідомо чи несвідомо провадять підривну агентурну роботу, що ми наддніпрянці, пліч о пліч з рідними братами — українцями з Західньої України в спільній боротьбі, проти спільного ворога — кров'ю освятили наші ідеали, що зв'язані ми крівавими вузлами на життя і смерть** і давно вже засипали ми у нашій психіці річку Збруч, що ділила Український народ на „східняків і західняків".

Якщо внаслідок історичних умовин і витворились в ментальності наддніпрянця та західнього українця певні відміни, то сумівці стараються виправити, зневілювати ці відміни, виховуючи молодь в соборницькому дусі. Ми стоїмо вище дрібничкових справ. Перед нами одна мета і в нас одна доля: в спільній боротьбі проти окупанта вибороти для свого народу власну, ні від-кого незалежну українську державу.

ГОДІ МОВЧАТИ!

Еміґраційне життя — тяжкий для нас іспит. Ми мусимо мати крицеві нерви і загартований дух, щоб не розчинитись в оточенні, не підпасти під шкідливий його вплив. Ми вийшли на чужину не для того, щоб себе врятувати, а для того, щоб допомогти нашій поневоленій нації визволитися від кривавого московського деспота. Ця мета нас єднає.

Годі мовчати, коли випадкові людці, збанкротовані політичні трупи, винесені каламутною хвилею на поверхню політичного

життя, намагаються здобути собі серед нашого суспільства політичний капітал провокацією і наклепами.

Годі мовчати, коли нацьковують нас один проти одного.

Серед українців з Західньої України так само, як і серед наддніпрянців є виродки і продажні бестії. Є темні підозрілі типи, що підшептами розсварюють людей і пишуть в „УВ" провокаційні статті, а серед чужинців провадять „збручеву політику" та різними доносами ганьблять українське ім'я.

Ми, українці з наддніпрянщини, заявляємо, що будемо рішучо діяти проти тих метод і цих людей. Для нас ворогом є той українець з Зах. України, що далі Збруча нічого не хоче бачити, і той українець — наддніпрянець, що бачить тільки по Збруч. Ми не зважаємо на тих західніх українців, які присвоюючи собі титули магістрів, докторів, директорів влізли в наше суспільне життя і роблять тут собі політичний бизнис, тих паскарів, коритників, що добре ім'я справжнього науковця компромітують в очах сірої людини. Таксамо ми засуджуємо тих пройдисвітів з наддніпрянщини із російсько-большевицькою школою, що присвоївши собі титул професорів, редакторів та інженерів, пнуться в партійні лідери, а по суті є спекулянтами, пристосуванцями, які компромітують добре ім'я українського науковця.

Всі ці люди є тими заразними бацилями, що своїми діями гальмують і компромітують нашу національну справу. Вони втратили або й ніколи не мали соборно-національного почуття відповідальности, почуття національної гідности, будь-яких моральних вартостей. По суті, вони всі опортуністи, стали холуями чужих нам середовищ. Ці різні УРДПенки своєю натурою є здебільшого боягузи і кар'єристи, що паразитують на чужих концепціях. Для них українська справа така дорога, що циганові батогом ляснути.

Не маючи підтримки серед широких мас української суспільности, заперечуючи єдино вірну орієнтацію на власні сили і відкидаючи збройну боротьбу за визволення нації, вони всю свою енергію зуживають на створення фальшивих неокомуністичних концепцій та на поборювання своїх політичних противників, насамперед з революційно-українського середовища. Даремно, кажуть вони, ллється кров українців в боротьбі проти окупантів, — краще почекати, поки демократичний світ піднесе нам на тарілці вільну Україну.

Ці опортуністичні групки як із Зах. України, так і з наддніпрянщини тісно об'єднались і в своїй партійній засліпленості дійшли до того, що доносять на політичних своїх противників і брудні провокації зробили своїм ремеслом.

Дехто з читачів може мені закинути надмірну гостроту в характеристиці всіх цих людей. Мовляв, краще діяти лагідніше, і вони схаменуться, бо ж вони таки українці, бо ж серед них є такі, що брали участь в боротьбі проти ворогів України.

Так, є серед них такі, що зі зброєю в руках боролись з окупантами. Але головне під теперішний час — їх поступування тут на чужині серед чужого оточення. Українська еміґрація несе тяжкий хрест скитання. Майже кожний з нас втратив свою родину, хату. Ми живемо надією на близький поворот до своєї батьківщини. А тимчасом „лідери" отих політичних групок проповідують для визвольної справи концепції, укладають фантастичні теорії, творять з існуючим ЦПУЕ недолугі СУН-и. По-

бачивши, що основна маса наших людей їх не підтримує, починають у своїй діяльності застосовувати антисоборницьку тактику. Ідуть за своєю амбіцією, такі люди самі перекреслюють свої власні заслуги у боротьбі проти ворога на рідних землях.

В силу еміґраційних умов, в наслідок партійної колотнечі і з бажанням бути на поверхні політичного життя, вони опортунізуються, ідуть шляхом найменшого опору, і зрештою спускаються на дно. Ідеї активної боротьби їм чужі, і таким чином вони самі стають шкідливим чинником для нашої визвольної справи.

Суворе життя має свої суворі закони. До того ж не всі мають твердо загартований дух. Довгі перебування на чужині, і головне бездіяльність багатьох людей заломлює.

В історії еміґрації такі факти не поодинокі, коли ідейні люди заломлюються духово і морально, коли у них випираються наперед еґоїстичні матеріяльні інтереси і з людей передових, провідних вони стають для спільноти тягарем. І ми є свідками того, як деякі наші високоосвічені і колись ідейні люди стали для національної справи шкідливими.

Що варт той з фальшивим титулом „редактор'' чи „професор'', коли в особистому житті він є негідником, а в громадсько- політичному профан і розбивач єдности. **Нам потрібні аристократи духа,** а не плебеї духа. Цей принцип треба застосовувати всюди, а особливо в вирішальні моменти для національно-визвольної справи чи в її підготовці.

Отже, кожного члена нашого суспільства, чи то науковця, робітника чи селянина — ми мусимо цінити не по його званнях, а по його поведінці. Ми мусимо цінити і поважати тих наших професорів, маґістрів і редакторів, які є справжніми фахівцями своєї справи. Цінити і допомагати їм в їхній праці і в щоденному житті, громадсько-політичній діяльності, допомагати тим, що стоять на сторожі національної єдности, живуть і працюють з народом.

Ми, українці — наддніпрянці з українцями з Зах. України стоїмо пліч-о-пліч на позиціях визвольно-революційної справи, солідаризуємося з тими нашими героями, що в боротьбі на життя і смерть, проливають свою кров, кладуть свої буйні голови за визволення свого народу. Ми не є реґіональними патріотами Полтавщини чи Львівщини і тому нам байдуже, кого більше в СУМ'і західніх чи східніх українців. Головне, щоб в СУМ'і була справді свідома українська молодь, яка виховується в дусі українського традиціоналізму, української духовости на ідеалістичному світогляді, на християнських засадах моралі і етики з кличем „Бог і Україна''.

Ми можемо з певністю заявити, що коли завтра розпочнеться Христовий похід проти комуністичної тиранії, то сумівські дивізії вже підготовлені на поклик нації, з кличем „Честь України — Готов Боронити!'' — не вагаючись рушати у вирішальний бій разом із героями УПА і підпільного руху на рідних землях.

Але ми певні також і того, що багато т. зв. політичних еміґрантів, що розпинаються тепер за марксизм-соціялізм, підчас Великого Вибуху порозлазяться по затишних закутках, рятуючи свою шкуру.

Ми не сумніваємось, що незабаром і та частина наддніпрянської молоді, яка через власну пасивність або під впливом шкідників молоді, стоїть ще поза всякими молодечими організаціями, масово

ввійде до СУМ'у завтра поповнюючи його лави і вносячи в нього новий свіжий запал.

Тепер висміюють СУМ здеґенеровані одиниці, які втратили передову молодь і яких цілковито молодь відцуралась. Хай сміються. Але прийде час, **коли вони заплачуть.** Проситимуть ласки в тієї молоді, що, з боями пройшовши крізь ліси і гори, визволять нашу столицю Золотоверхий Київ від ворожих московських банд.

Однак молодь скаже тоді їм своє суворе, тверде слово правди перед усією країною про їхню „діяльність" на еміґрації — про марксівську писанину, про доноси, провокації і наклепи на священу боротьбу українського народу та його аванґарду — УПА.

В імені української держави, в імені прийдешніх поколінь, в імені науки і святої правди, в імені національної єдности — молодь винесе їм справедливий вирок. Так мусить бути. Бо Кров і Життя, віддані в боротьбі за українську самостійну соборну державу, є **найціннішим національним скарбом.**

ЩО ТАКЕ УРДП І ЧОГО ВОНА ХОЧЕ

Було б помилково твердити, що большевицький режим на Україні, під яким ми, наддніпрянці, перебували, не відбився шкідливо на певній частині нашої молоді. Методи і практика большевизму вплинули на свідомість і психіку частини нашої молоді. Тим то наддніпрянську еміґраційну молодь не можна оцінювати за одним шаблоном.

В жахливих умовах життя, в умовах повсякденного переслідування кожний рятував себе як міг і кожний самотужки виробляв собі свій світогляд. В силу цих причин можна зустріти серед цих людей з різними політичними переконаннями. На цім місці застерігаємось, що говоримо ми лише про справжню політичну еміґрацію, а не про тих вкраплених в нашу масу людців, що втікали з під совєтів від власних гріхів, доконаних під час німецької окупації супроти „батька народів".

Отже, з усією рішучістю підкреслюємо, що наддніпрянська політична еміґрація в цілості негативно поставлена проти соціялістично-комуністичної і колгоспної системи. За колгоспи розписуються і колгоспи боронять на еміґрації не представники селянства, а т. зв. соціялістичні „теоретики", що ніколи не гнули свого хребта в тяжкій колгоспній праці.

Наддніпрянська еміґрація є рішучим противником комунізму, але є серед наддніпрянців особи, які хоч і ненавидять комунізм, але не з національно-державницьких мотивів, а просто тому, що на власній шкурі відчули і на власні очі бачили всі ті страхіття що їх несе з собою комунізм. Такі люди раді якому завгодно режимові, але не комуністичному.

Є серед наддніпрянців молоді особи, які все своє життя прожили в умовах зросійщеного міста і лише на еміґрації мають змогу запізнатися з історією України, з історією національної боротьби нашого народу і з національною культурою. Цій молоді совєтські виховники в школах прищеплювали інтернаціоналістичний світогляд, роблячи з них „совєтських людей". До цієї частини молоді треба підходити з найбільшою обережністю, щоб не відштовхнути її, а перевиховати в національному дусі.

Є частина молоді що свого часу свідомо пішла за кличами жовтневої революції. Змалку виховано її на комуністичних засадах, як комсомольців. Одначе, життя показує, як легко при вмілому

і щирому підході злітає з такої молоді комуністичне лушпиння, відкриваючи чисті не зіпсовані большевицьким вихованням української душі.

Але є молодь **передова націоналістична.** Батьки її — колишні учасники українських армій, національно свідомі учителі, селяни, робітники, священики, що здебільшого впали жертвою большевицького терору. Десятки тисяч на протязі тридцяти років московської окупації фізично винищені по тюрмах і концтаборах, бо **вони були аванґардом української молоді і ставила активний спротив загарбникові.** **ЖЖ**

Одиниці її залишилися тут. Вони, є не хто інший, є авторитетними речниками наддніпрянців.

Що ж за „представники" наддніпрянщини скупчилися навколо часопису „УВ"? Хто є лідери УРДП, що вони корисного зробили і роблять для національної справи?

Лідери УРДП є ті люди, яким СУМ стоїть сіллю в оці.

Лідери УРДП це ті, які кидають наклепи на українську молодь, твердячи, що нічого неварта; це ті, хто оплюгавлює Пласт, а СУМ називає фашистівською, або бандерівською партією чергою ч. 2.

Вони, ці лідери співають в унісон з комуністичною пресою Бельгії, англійською комуністичною „Дейлі Воркер" і іншими подібними часописами, що немов собаки, кидаються на нашу організацію. Та нічого, за це все однаково ордена вони не одержать. Хай пишуть, а ми знаємо, що йдемо вірншм шляхом. Хай УРДП разом з комуністичними газетами п'ятих колон верещать, що ми виховуємо фашистівську молодь. Це вони пишуть не лише проти СУМ'у, але проти всіх, хто не поділяє їх тактики.

П'ять років заповідають вже вони, що ось-ось розвалиться СУМ, однак дякувати Богу, СУМ немов скеля стоїть, а розвалюватися і не думає.

Сьогодні Москва кричить, що Черчіль, Труман, де Ґоль і Етлі фашисти, а тільки комуністи справжні народні демократи. УРДП, а з нею разом „демократи" Степани Барани та інші так само твердять, що тільки вони справжні демократи, а всі інші — фашисти.

Так в зворушливому єднанню кидаються на СУМ „східнячки" урдепенки, галицькі Барани та комуністичне „Дейлі Воркер".

НЕДОБИТКИ УКРАЇНСЬКИХ КОМУНІСТІВ

Будемо називати речі їхніми іменами. Отже, особи, що згуртувались навколо „УВ", органу УРДП в дійсності є **недобитками українських комуністів.** Це є та категорія людей з наддніпрянщини, яка ніколи немала нічого спільного з українською національною визвольною ідеєю. А властиво, як УРДП не існує. Вона є фікція, паперова партія і животіє лише до того часу, поки виходить друком „УВ".

Це є та категорія наддніпрянців, які виборювали свого часу — комуну, „утверджували" соціялізм, „поглиблювали", здобутки жовтневої революції. Будучи в комсомолі, в КПБ(у), вони сумлінно виконували всі накази ЦК партії.

Однак, ці люди не винні, що вони є такі, а не інакші. Вина в цьому большевицька система. Виховані в цій системі, вони в перших роках після громадянської війни цілком щиро будували Українську Соціялістичну Радянську Республіку, віpючи, що це справді українська республіка. Про це відомо всій українській

еміґрації. Бо про це УРДП чорним по білому писала в своїх ідеологічних органах, („Наші Позиції", „УВ") і заперечити цього вже пізно. І тому варто ще раз тут дати їм слово для ствердження наших доводів. Адже саме той же п. С. Дорошенко, а ніхто інший, випустив в 1946 році брошурку під заголовком „Молодь Великої України і наші завдання", де захоплено доводив те, що він сам переживав і тими категоріями сам мислив і мислить. В цій брошурці між іншим на II. ст. С. Дорошенко пише таке: „...Які ж первні, які чесноти намагалась виховати та політична система, користуючись всіма середниками?

А) Насамперед, ціла система виховання була спрямована на те, щоб закріпити ті риси, що їх викрила велика революція („Октябрська революція" — О. К.), в трудовому народі і насамперед в молоді, — як молодь, що брала в революції безпосередню участь, як молодь робітничо сельнська (а де ж національна молодь? — О. К.) а саме: Героїзм, Хоробрість, Вірність і відданість ідеї. Революційний творчий розмах. Вірність тим гаслам, під якими революція проходила. („граб награбленоє", „За комунізм, за міравую революцію", „ За Леніна, Маркса, Енґельса" — О. К.) Революційний романтизм. Це насамперед. А потім:

б) Почуття повновартности.

в) Культ праці і працівника, в імені яких революція робилася.

г) Пошана і любов до свого трудового народу. А відтак — до держави, яка у висліді боротьби постала — тобто до УССР.

д) Трудова і громадська дисципліна.
е) Альтруїзм (хоч і клясовий).
є) Солідарність (хоч і клясова).
ж) Чесність.
з) Резиґнація з приватних інтересів в ім'я інтересів загального та в ім'я великої ідеї. Отієї ідеї, що ставила на прапорах гасла всесвітнього братерства („Пролетарі всіх країн єднайтеся" — О. К.) всесвітньої рівности, свободи людини і нації, соціяльної справедливости і т. д.
і) Певність в собі і сміливість дерзання.
к) Виховання в дусі революційного патосу і безмежної віри в правоту і сили свого ж трудового народу.
л) Віри в те, що немає таких труднощів, які народ і людина не змогли б подолати.
м) Почуття обов'язку і відповідальности перед народом і т. п."

Ми навмисно тут подали повністю його пункти, для того, щоб читач переконався, що все це захоплено стверджує і солідарний з тим. Але одне потрібно підкреслити, що все в цих пунктах тлумачиться з інтересів не національних, а інтернаціональних і клясових. І що ж в оправдання супроти цього можуть сказати Уердепівці? Чому ж тоді вони проливають крокодилячі сльози, що їх називають „неокомуністами" і „укапістами?"

Ось такі то „кадри" з-під КП(Б)У і з-під ЛКСМУ. Після революції вони не з меншим ентузіязмом викорчовували „залишки буржуазно-національних елементів". Як ревні послідовники вчення Маркса — Леніна — Сталіна виступали проти релігії, штурмували церкву, під час різдвяних і великодних свят з пістолями в руках бандою вривалися на церковне подвір'я, тероризуючи вірних і заглушаючи Службу Божу відомою комсомолівською піснею:

Далой, далой манахов,
Далой, далой попов,
Залєзім ми на нєбо —
Розґонім всєх боґов.

Комсомол на Україні відограв найогиднішу ролю в усіх т. зв. кампаніях проти української культури, мистецтва, науки, проти підпільного українського національного руху. Комсомол — це ганьба, це зміїна отрута марксизму, що десятки років отруює молоді українські душі. Комсомол вирвав з під впливу чесних українських родин десятки тисяч дітей і виховував їх на яничарів, зрадників своїх власних батьків і своєї нації.

Хвильовий, як розкаяний український комуніст, який застрілився, зрозумівши все страхіття режиму, якому служив все своє життя — вартий всілякої поваги. Але закликати молодь під прапор Хвильового, як це роблять лідери УРДП — значить свідомо допускатися злочину супроти молоді, значить свідомо заводити її на кривулясті стежки до „загірної комуни", в якій діти розстрілюють свою матір — Україну.

Відбувши 6. років в північних концтаборах СССР, я мав можливість зустрічатися й ділити гірку долю концтаборового життя з правою рукою Хвильового — Яловим. В присутності українських письменників Гео Шкурупія і Олекси Слюсаренка Яловий казав мені, що Хвильовий вирікся „загірних" і комуністичних ідей. Коли 1933 році партія послала його на посівну кампанію до міста Охтирки, він побачив там жахливу тоді картину українського села. Підводою повернувся він тоді до дому і застрілився. Яловий розповідав крім того, що перед його арештом Хвильовий у розмові з довірочними друзями не раз захищав ідеї Д. Донцова.

УРДП-енки проповідують на еміґрації Хвильового і називають себе хвильовістами. УРДП-енки заявляють, що наші майбутні кадри — під комсомолом і КПБУ. Ми думаємо і не збираємось карати наших хлопців і дівчат, які тепер силою обставин є в Україні комсомольцями. Але ми знаємо — що таке комсомол.

Хто ж, як не комосомол, підсилав українських хлопців сексотами до власних батьків, щоб випитувати їх настрій відносно совєтської влади? Хто, як не комсомол на чолі з ЧК і Обкомами партії організував 1920-23 рр. рейди для „очищування" лісів України від українських партизанів. Хто, як не комсомол організував „льогкою кавалєрію", що немов сарана налітала на українські бібліотеки шукаючи протибольшевицької пропаґанди. Чи ж не комсомол наказував своїм членам робити доноси на викладачів вищих, середніх і нижчих шкіл, на нашу еліту, на творців української культури і мистецтва, приписуючи їм націоналістичну пропаганду та „націоналістичні ухили". Хто ж, як не комсомол вірним совєтським псом кидався в 1933 році на голодних опухлих матерів, арештовуючи їх за зривання колосків? А колективізація, а розкуркулення, а відбирання останньої жмені борошна в голодного селянина! А підсилання комсомольців, як провокаторів до підпільних студентських організацій! А розстріли рідних батьків, націоналістів, петлюрівців, своїх же рідних братів! (про це прочитайте роман одного з найкращих вихованців комсомолу Островського: „Як гартувалася сталь").

Яка сьогодні роля комсомолу в Україні? Чи комсомол сьогодні не той самий, що був у двадцятих — тридцятих роках? Чи сьогодні комсомол на Україні будує українську культуру, розвиває ук-

раїнську науку, творить українську державу? Сьогодні, як двадцять років тому комсомол на Україні є лише московською експозитурою на окупованій Москвою українській території, слухняним інструментом у руках комуністичної партії та МГБ. І все таки — УРДП закликає нас шукати під комсомолом наші кадри, визнаючи комсомол за основний резерв наших визвольних кадрів.

І нарешті хочемо сказати про тих комсомольців, репрезентантом яких хоче бути також УРДП. Про тих національно свідомих хлопців, які скриваючись від переслідування та терору, вступили до комсомолу, щоб врятувати своє життя і діждатись тут слушного часу. Адже відома річ, що маючи квиток комсомолу легше здобути освіту, зберегти себе фізично і вдарити по тих комуністичних ідеях зсередини.

Коли в 1941 році з Зах. України прибули на Наддніпрянщину члени ОУН з підпільною літературою, такі хлопці — „комсомольці" негайно пішли в протинімецьке підпілля з ідеєю Самостійної Соборної України. Багато цих хлопців звисло на німецьких шибеницях і упало від німецьких куль. Одначе, тут на еміґрації до УРДП вони не вступають. Вони добре знають ціну цій еміґраційній партії з її фальшивими ідейними концепціями, з її хвильовізмом чи пак українським неокомунізмом з її статутами, програмами з серпами, молотами, та колгоспами.

ЗЛОЧИННА РОЛЯ УКРАЇНСЬКИХ КОМУНІСТІВ

Українські комуністи доконали страшну зраду супроти української нації. Це ж вони, українські комуністи, прислужуючись перед російськими комуністами, вели боротьбу проти української армії. Це ж українські комуністи в ролі яничарів в армії Муравйова вели наступ на нашу столицю Київ і допомогли окупувати Україну. Це ж українські комуністи відбули свій перший з'їзд 1. 7. 1918 року в Москві і винесли таку резолюцію:

> „Зважаючи, 1) що Україна економічно є нерозривно зв'язана з Росією, 2) що відділення України від Росії має характер тимчасової окупації, 3) що повстання в Україні відбувається під гаслом революційного з'єднання України з Росією, — перший З'їзд КПБ(У) вважає, що завданням нашої партії на Україні полягає на тому, щоб рішуче зірвавши з помилками минулого, боротися за революційне об'єднання України з Росією на основі пролетарського централізму в межах Російської Соціялістичної Федеративної Советської Республіки (РСФСР)..."

і цю резолюцію українські комуністи повністю реалізували в інтересі Москви. Це ж українські комуністи виступали обвинувачами — прокурорами на процесі СВУ-СУМ. Однак, ідеї Хвильового, цього найвизначнішого представника українських комуністів, розторощила большевицька дійсність. Не своєю смертю згинули комуністи Гринько, Петровський, Чубар, Затонський, Хвиля, Любченко та багато-багато інших, що стріляли в рідну матір на користь Москви. Москва використала в своїй політиці на Україні українських комуністів, а потім, у слушний момент знищила їх. А декотрі з них усвідомивши лихо, що вони його накоїли для власного народу та зрозумівши безвихідність положення — самі наклали на себе руку.

Замість того, щоб висвітлити злочинну ролю українських комуністів та наших недолугих соціялістів в періоді визвольних зма-

гань в 1918-20 рр., коли САМ БОГ ПОДАРУВАВ ВЛАСНУ ДЕРЖАВУ, провідники УРДП їх тут возвеличають, штучно роблять з них національних героїв. Хто систематично переглядає „У В", той очевидно завважив, що ніколи „революціонери" з цього часопису не писали жодного слова бодай про „помилки" українських комуністів, хоч вони найбільше головні злочинці — ЗРАДНИКИ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ.

Натомість, скільки паперу, енергії витрачають вони на писання крикливих статтей проти дійсних борців, українських патріотів, що вели й ведуть боротьбу проти Москви. Скільки понаписували вони негідних статтей проти революційної ОУН, проти визвольного національного руху, проти УГВР, проти учасників національно-визвольного руху. А особливо з несамовитою люттю пишуть також і проти всіх наддніпрянців, що разом з українцями з Зах. України вибрали єдиновірний шлях для здобуття Української Самостійної Соборної Держави. Направду за ці п'ять років наші „демократи" далеко більше написали проти національно-визвольного руху, ніж комунстична і біла Москва разом взяті.

Чим же вони прославилися, ці УРДП-івські „революціонери"? Не конструктивною жертвенною працею, а розбивацькими та розламницькими діями! Їхня тактика — тактика Хамелеона; свої позиції вони міняють згідно з конюнктурою. Ці люди — політичні міщани без певного національного вироблення. Може є там пару порядних людей, що випадково опинилися в цьому середовищі, але, без сумніву, довго вони там не затримаються. Різні пройдисвіти, таборові спекулянти, що коли уздріли, як легко можна стати „речниками наддніпрянців" заклали т. зв. свою власну політичну лавочку — УРДП. Це духово і морально розкладені типи, випадкові люди. Ми вже були свідками того, як подібні політичні угрупування розпадалися, роз'їжджалися по інших країнах, не маючи підпертя в масах. Не сумніваємось, що побачимо ми і те, як розпадеться і ця УРДП-івська групка.

Підсумовуючи дію шкідливих ідей „загірних комун" і їх творців, українська молодь зрозуміла шкідливість продовжувачів цих збанкротованих ідей, які УРДП-івські писаки намагаються тут прищепити. Вони заповідають, як протилежність Спілці Української Молоді, організувати якусь свою уердепівську демократичну організацію молоді. Як заповідали вони, мають намір брати до себе всіх тих, що хоч би по походженню він був і турок. Справа є ясною до чого змагає УРДП. — Повний інтернаціонал. Щасти їм Боже!

Але ми були свідками, як тут на терені Німеччини робили спробу творити організації. Молодь не пішла до них. В Европі нема їм чого шукати. Можливо в США спробують організувати т. зв. демократичну молодь. Паперово, можливо, вона буде існувати, висилаючи привіти до редакції „Українських Вістей". Зате на ділі це буде мертвячина.

Зате Спілка Української Молоді своєю діяльністю твердо крокує до наміченої мети, підготовляючи себе на борців Української Національної Революції. Вона є сьогодні реальною силою. Тисячні лави СУМ'у — це гідна відповідь всім ворогам української молоді як чужим, так і своїм.

Мюнхен, травень 1950 р.

Ціна:
в Німеччині 50 пф.
в Англії 10 пенсів
в США 20 центів